

ДЕЛІУС

Фредерік Теодор Альберт

Frederick Theodore Albert Delius

(1862 – 1934)

Народився у м. Бредфорд (Англія) у сім'ї німецького торговця. Ще в дитинстві показав музичні здібності, але за наполяганням батька змушений був займатися комерцією. За цим заняттям він побував у кількох країнах континентальної Європи. У 1884 році Деліус приїжджає у Флориду і купує там плантацію, маючи намір зайнятися вирощуванням апельсинів. Однак незабаром він кидає сільське господарство і починає навчатися музиці, заробляє на життя співом і грою на органі.

У 1886 році Фредерік вступає до Лейпцізької консерваторії, де півтора роки навчається в у **Карла Райнеке** і Саломона Ядассона. Незабаром знайомиться з **Едвардом Грігом**, який справив значний вплив на творчість майбутнього композитора. Після закінчення консерваторії Деліус приїжджає до Парижа, де у нього зав'язуються дружні стосунки з Полем Гогеном, Августом Стріндбергом і Едвардом Мунком.

У 1892 році Деліус закінчує свою першу оперу – «Ірмелін». У 1895 виходить друга – «Чарівний фонтан», а в 1897 році – опера «Кіанга». У сформованому з часом індивідуальному музичному стилі відчувається вплив музики **Ваґнера, Гріґа, Дебюссі**. У 1897 році композитор знайомиться з художницею Хеленою (Єлкою) Розен, з якою у 1903 році бере шлюб. Того ж року він переїжджає до містечка Грез-су-Луан східніше Парижа, де створює значну частину своїх творів: Париж: «Пісня про Велике місто» для оркестру (1899), оперу «Сільські Ромео і Джульєтта» (1901), «Аппалачію» для хору і оркестру (1903), «Морський дрейф» (1904) для баритона, хору та оркестру, «Меса життя» (1905). Тут же він створить і свою останню оперу «Фенімор і Герда» (1909-10).

На час Першої світової війни композитор, побоюючись німецької окупації, виїжджає до Англії. Тут він пише свій «Реквієм» (1914-16), а також декілька інструментальних концертів і сонат. У 20-ті роки ХХ століття Ф. Деліус тяжко захворів, у результаті чого до кінця свого життя залишався паралізованим і сліпим. Його Другу сонату для скрипки (1923) змушена була записувати дружина. То ж Деліус на довгі роки припинив складати музику. Лише в 1930 році з'являється його Третя соната для скрипки, у 1932 – «Ідилія» для сопрано, баритона та оркестру, а також численні дрібні етюди. Незадовго до своєї смерті Деліус підготував дописав у заповіті, що гонорари від майбутнього використання його музики буде використовуватися для підтримки щорічного концерту творів молодих композиторів. Деліус помер перш, ніж це положення могло набути чинності.